

OponentDoc. ThDr. Václav Ventura, ThD.

Posudek oponenta:

Bakalářská práce: *Úloha Božího slova v duchovním životě křesťana.*

Vedoucí práce: ThLic. Pavel Vojtěch Kohut OCD

Autor práce: Jana Olivová

Akademický rok 2005/2006

Posluchačka Jana Olivová podala na Katedře systematické teologie KTF UK bakalářskou práci s názvem *Úloha Božího slova v duchovním životě křesťana*. Ve třech strukturovaných kapitolách kromě úvodu a závěru se věnuje *Božímu slovu v životě církve* (kap. 1.), kratičce probírá dějinný pohled na Písmo od prvotní církve ke 2. vatikánskému koncilu, koncil samotný a pokoncilní vývoj. *Teologie Božího slova* (kap. 2.) je jakousi „biblickou teologií“ ve zkratce a v kapitole třetí jsme seznamováni s *Božím slovem v životě křesťana*. Je to kapitola spíše praktická zahrnující jak otázky liturgické, tak spirituální.

Práce je zajímavě koncipovaná, opřena o oficiální texty: Písmo, dokumenty 2. vatikánského koncilu, dokument Papežské biblické komise *Výklad bible v církvi*, Katechismus katolické církve. Také sekundární literatura je dobře vybraná.

Kritické poznámky mám zejména k první, historické kapitole. Je příliš stručná, což s sebou nese zjednodušující zkratky a černobílé vidění. Středověk nebyl tak černý ve vztahu k biblí, jak se dočítáme např. na str. 6 – 7, ale rozumím té kritice jako černému pozadí, aby vynikla hlavní teze práce.

Chybí mi také pohled na tzv. první reformaci, obnovné hnutí v našich zemích, které mělo výrazně biblický akcent (Milíč z Kroměříže, Matěj z Janova, Hus a další).

Poněkud bych si dovolil nesouhlasit se schématem na s. 30. Nebylo by vhodnější spíše schéma následující?

Kristus

Vtělení ↔ Písmo

Další nedostatky jsou spíše drobnosti, např. Pius Parsch určitě není ten, kdo v 19. stol. „jako první překládá Písmo“ (s. 10), škoda, že nějaký „Bouyer, <který> ve své učebnici spirituální teologie“ něco říká, není uveden v literatuře (vím, že cituje z Garcíovy publikace), ale přesto je L.Bouyer významným spirituálním teologem a zasloužil by si pozornost.

Pokud autorka odkazuje na církevní otce či Tomáše, bylo by dobré uvést místa, na něž odkazuje (např. na s. 31).

Závěr:

Přes zmíněné výhrady práci doporučuji k obhajobě, splňuje požadavky na bakalářské práce kladené, ukazuje, že posluchačka Jana Olivová umí pracovat s prameny i literaturou, její jazyk a stylistika jsou na slušné úrovni. A nakonec práce není jen školskou exhibicí, ale má svůj praktický a spirituální rozměr. Klasifikaci navrhuji mezi eminenter a valde bene. Necht' ústní obhajoba rozhodne.

V Praze 8. 5. 2006

doc. ThDr. Václav Ventura, ThD.